

LBRIS

We know
books

Richard Osman

Noi rezolvăm crime

traducere din limba engleză
de George Arion Jr.

CRIME SCENE PRESS
2024

1

În sfârșit se întâmplase.

Andrew Fairbanks știuse dintotdeauna că o să fie celebru într-o bună zi. Iar ziua aceea – o zi de marți liniștită, însorită, de la început de august – sosise, în cele din urmă.

Sigur, anii de clipuri despre fitness pe Instagram îi aduseseră mulți urmăritori, dar nimic de genul ăsta. Ce se întâmpla acum era o *nebunie*.

Existase o relație incertă cu o cântăreață pop nu deosebit de importantă, datorită căreia își văzuse din când în când poza în ziar – dar nu pe prima pagină, ca azi.

Notorietatea pe care Andrew Fairbanks o urmărise de atâtea vreme era în sfârșit a lui. Numele lui era pe buzele tuturor. Era în *trending* pe social media. Selfie-ul de pe iaht era peste tot: Andrew, fără cămașă și bronzat, făcând cu ochiul spre obiectivul camerei, soarele cald făcând și el cu ochiul în spatele lui. Ținea sticla de energizant Krusher ridicată într-un toast fericit.

Iar comentariile de sub poză! Emoji-urile cu inimioare, foc, poftă. Tot ce visase vreodată Andrew.

Cu toate acestea, unele comentarii i-ar fi putut strica buna-dispoziție. „Ai plecat prea devreme”, „Așa în formă, RIP”, „E atât de straniu să vezi poza când știi ce urmează să se întâmple” – dar nu te puteai pune cu cantitatea. Un trafic impresionant. În birourile echipei de producție de la *Insula Iubirii*, poza era trecută de la unii la alții și aveau loc discuții despre cât de perfect ar fi putut fi dacă n-ar fi... Ei bine, *înțelegeți voi*.

Da, în sfârșit, toată lumea îl cunoștea pe Andrew Fairbanks. Sau, așa cum era cunoscut mai degrabă în momentele astea, „Tragicul influencer de pe Instagram Andrew Fairbanks”.

Deci nu era totul numai roz. Și, de fapt, chiar și nuanțele de roz începuseră să se estompeze. Acum e miercuri după-amiază, iar numele lui începe deja să scadă în clasamente. În lume se întâmplă alte lucruri. Un star de baseball a intrat cu camioneta în piscina fostei soții. O vloggeriță specializată pe înfrumusețare a spus ceva nepotrivit despre Taylor Swift. Subiectele de discuție, la fel ca și cursul lucrurilor, se schimbă.

Andrew Fairbanks fusese găsit mort: împușcat în cap, legat cu o funie și aruncat dintr-un iaht care plutea în Atlantic. Pe iaht nu mai era nimeni și nu exista niciun semn cum că mai fusese cineva acolo, cu excepția unei genți de piele conținând aproape un milion de dolari.

Dar nimic din toate astea nu-ți dă dreptul să fii celebru mai mult de o zi-două. Într-o zi poate că va apărea un podcast despre caz sau, mai degrabă, un documentar despre crime pe Netflix, dar, pentru moment, reflectorul sub care se află Andrew începe să se stingă.

În curând, Andrew Fairbanks va fi doar o siluetă într-o fotografie, ținând un energizant mov pe fundalul oceanului albastru, un cadavru într-o morgă din Carolina de Sud și, din când în când, câte un „Îl mai știi pe tipul care a murit pe iaht cu tot bănetul ăla?”

Cine l-a omorât? Cine știe? Cineva știe, cu siguranță, iar rețelele de socializare au multe opinii în acest sens. De ce l-au omorât? Nu se știe; cineva trebuie să fi avut un motiv, nu-i așa? O parteneră geloasă? Un rival din industria fitnessului de pe Instagram? Ar putea fi tot felul de explicații. Vă vine să credeți ce a zis vloggerița asta despre Taylor Swift?

Doar pentru o zi, însă, ce nebunie a fost! Dacă Andrew ar mai fi fost în viață, ar fi fost în căutarea unui agent cu normă între-

gă. Mai fă-mi rost de niște contracte, batoane proteice, clinici de albire a dinților, poate mi-aș putea lansa propria marcă de votcă?

Da, doar pentru o zi, toată lumea voise o bucățică din Andrew Fairbanks. Cu toate că, după ce terminaseră rechinii cu el, nu mai rămăseseră prea multă bucățele.

Așa merg lucrurile în *showbiz*.

2

– Ce nu-ți place la tine? întrebă Rosie D'Antonio.

Stă într-un fotoliu gonflabil în formă de tron, într-o piscină în formă de lebădă.

– Asta îi întreb mereu pe oameni.

Amy Wheeler stă dreaptă ca o scândură pe un scaun de grădină la marginea piscinei. Soarele îi intră în ochi și are pistolul la îndemână. Îi place Carolina de Sud, sau cel puțin porțiunea asta ascunsă a ei. E dimineața devreme și temperatura e pe la 32 de grade, dinspre Atlantic suflă o briză și nimeni – deocamdată – nu încearcă să o ucidă. N-a mai împușcat pe nimeni de ceva vreme, dar nu le poți avea pe toate.

– Nasul, cred, răspunde Amy.

– Ce-i în neregulă cu nasul tău? întrebă Rosie sorbind ceva verde printr-un pai nerecyclabil, în timp ce cu mâna cealaltă încrețește suprafața apei.

– Nu știu, zice Amy.

E impresionată de faptul că Rosie D'Antonio e complet și desăvârșit machiată în timp ce plutește în piscină. Câți ani are? Șaizeci? Optzeci? E un mister. În dosarul ei scrie că *A refuzat să-și dezvăluie vârsta*.

– E pur și simplu greșit, uită-te la el. E-ntr-o parte.

– Operează-te, spune Rosie. Fă-l mai mare, mai mic, cum crezi tu că îți trebuie. Viața e prea scurtă ca să nu-ți placă propriul nas. Subnutriția și foamea sunt probleme, sau lipsa wi-fi-ului; nasurile nu-s o problemă. Ce altceva?

– Părul, răspunde Amy.

E în pericol să se relaxeze. Simte cum relaxarea îi dă târcoale. Amy nu suportă să se relaxeze. Are prea mult timp de gândire. Ea preferă să *facă*.

– Nu face niciodată ce-i cer.

– Asta văd, comentează Rosie. Dar se repară ușor. Am un specialist pentru asta. Vine cu avionul de undeva. Din Chile, cred. Cinci mii de dolari și ai scăpat de griji. Plătesc eu.

– Și am urechile inegale, continuă Amy.

Rosie își înclină capul și vâslește spre Amy, privindu-o cu luare-aminte.

– Asta nu văd. Ai urechi minunate. Ca ale lui Goldie Hawn.

– Le-am măsurat cu rigla odată, explică Amy. Când eram la școală. Diferența e doar de un milimetru, dar o văd mereu. Și am picioarele prea scurte pentru restul corpului.

Rosie încuviințează dând din cap și se împinge înapoi în mijlocul piscinei, unde soarele bate cel mai tare.

– Mai exact, însă, Amy, ce îți *place* la tine?

– Sunt englezoaică, răspunde Amy. Altceva nu-mi place la mine.

– Adorm aici, zice Rosie. Și eu am fost englezoaică și mi-a trecut. Alege ceva.

– Cred că sunt loială, spune Amy.

– Asta e o calitate bună, e de acord Rosie. Pentru un body-guard.

– Iar picioarele mele scurte îmi oferă un centru de greutate jos, continuă Amy. Deci mă pricep să mă bat.

– Așa mai merge, dă Rosie din cap. Loială și te pricepi să te bați.

Rosie își ridică fața spre soare.

– Dacă cineva încearcă să mă împuște săptămâna asta ești obligată să te arunci în calea glonțului?

– Asta-i ideea, răspunde Amy fără convingere. Deși asta se întâmplă mai mult în filme.

Experiența a învățat-o pe Amy că e greu să te arunci în calea gloanțelor. Chiar sunt foarte rapide.

– Sau în cărți, cu siguranță, observă Rosie. Vrei un joint? Eu o să fumez unul.

– Mai bine nu, spune Amy. Maximum Impact ne pune să facem analize de sânge obligatorii la fiecare trei luni, asta e politica firmei. O singură urmă de droguri și mă dau afară.

Rosie scoate un sunet gutural, parcă vrând să spună că i se pare rezonabil.

Nu e cea mai palpitantă misiune pe care a avut-o Amy vreodată, dar vremea e însorită și îi place clienta: Rosie D'Antonio, cea mai mare autoare de bestselleruri de talie mondială, „dacă nu-l pui la socoteală pe Lee Child”. Casa ei în stil spaniol de pe insula ei privată de lângă coasta Carolinei de Sud. Unde are chiar și un bucătar personal.

Din diverse rațiuni operaționale Amy a trebuit cândva să petreacă aproape o lună într-o conductă de petrol abandonată din Siria, așa că situația de-acum e o îmbunătățire. Bucătarul îi aduce o farfurie de blini cu somon afumat. Nu e bucătar adevărat – e un fost combatant Navy SEAL pe nume Kevin –, dar învață repede. Rețeta de *boeuf bourguignon* de seară a fost un triumf. Bucătarul obișnuit al lui Rosie a primit liber două săptămâni. Amy, Rosie și Kevin, combatant Navy SEAL, sunt singurii oameni de pe insulă, iar deocamdată așa o să rămână lucrurile.

– Nimeni n-are voie să mă ucidă, spune Rosie.

A vâslit până la marginea piscinei, iar acum își rulează o țigară.

– Cu excepția mea.

– Și n-o să te las să o faci, zice Amy.

– Dar cineva ar putea încerca să mă împuște, continuă Rosie. În contextul în care nu mai știi ce-i în mintea oamenilor, lumea fiind așa cum e și așa mai departe. Așadar, dacă într-adevăr încearcă cineva, fără sărituri în calea glonțului, bine? Nu pentru mine. Lasă-i s-o omoare pe bătrână.

Maximum Impact Solutions, angajatorul lui Amy, este cea mai mare agenție de pază personală din lume, sau poate a doua cea mai mare de când Henk van Veen a plecat și a luat jumătate din clienți cu el. Dacă fură cineva de la tine, sau dacă vrea cineva să te omoare sau dacă există nemulțumiri în armata ta privată, pe ei trebuie să-i sune. Maximum Impact Solutions are multe slo-ganuri, dar „Lasă-i s-o omoare pe bătrână” nu e unul dintre ele.

– N-o să las pe nimeni să te omoare, spune Amy.

Amy își amintește că o urmărea pe Rose la televizorul comunal când era mică. Pernuțele pentru umeri, atitudinea... Pentru Amy însemnase mult să vadă cât de puternică putea fi o femeie, în timp ce în fiecare noapte dormea făcută covrig sub pat și visa la zile mai bune. Rosie nu o să moară cât e ea de veghe.

– Ce accent e ăsta? întrebă Rosie trăgând primul fum din joint. E drăguț. E din Manchester?

– Watford, răspunde Amy.

– Îh, face Rosie. Am fost plecată prea mult timp. Povestește-mi despre Watford.

– E un oraș, răspunde Amy. În Anglia.

– Știi asta, Amy. E frumos?

– Nu e primul cuvânt pe care l-aș folosi, zice Amy.

Abia așteaptă să-l sune pe socrul ei, Steve, mai târziu. E vineri, deci ar trebui să fie pe recepție. O să-i placă teribil să afle despre Rosie. Femeile puternice fuseseră pasiunea lui. Poate o să fie din nou într-o zi.

Gândul la femei puternice o poartă pe Amy la Bella Sanchez. Iar gândul la Bella Sanchez o poartă la Mark Grooch. Iar gândul la Mark Grooch o duce la...

Exact asta-i problema, Amy, nu-i așa? Când te relaxezi, *te gândești*. Nimic din toate astea nu e treaba ei. Nu mai gândi – niciodată nu iese bine. Lovește lucruri, condu cu viteză, dezamorsează explozibili, dar, pentru Dumnezeu, nu *gâнди*. Viața nu e *ca la școală*.

– Anglia e dementă curată, comentează Rosie. În anii '80 m-au iubit, apoi în anii '90 m-au urât, în anii 2000 au uitat de mine, în anii 2010 și-au amintit de mine iar acum mă iubesc din nou. Nu m-am schimbat în tot timpul acesta. Mi-ai citit vreo carte, Amy bodyguardul?

– Nu, minte Amy.

Toată lumea a citit o carte de Rosie D'Antonio. Amy îi citește cărțile încă din adolescență. O asistentă socială i-a dăruit cândva una, ducând degetul la buze ca s-o prevină pe Amy că obiectul de contrabandă era micul lor secret. Și ce mai secret! Moartea, luxul, hainele, sângele... Pernuțe pentru umeri și otravă... Înșă e important să nu te porțiți ca un fan în preajma clientului. Glonțului nu-i pasă cât de celebru ești; asta *chiar este* unul dintre sloganurile Maximum Impact Solutions.

Amy recitea ieri *Moartea apasă pe trăgaci* în avionul care a dus-o încoace. Se făcuse o ecranizare cu Angelina Jolie, dar cartea era mai bună. Mult sex cu milionari, multe arme. Lucruri cu care Amy putea să rezoneze.

– Ești căsătorită? întrebă Rosie. Copii?

– Căsătorită, fără copii, răspunde Amy.

– E băiat bun? Soțul?

– Da, este, spune Amy gândindu-se la Adam. Pe cât de bună sunt și eu, în orice caz. Îmi place de el.

Rosie dă aprobator din cap.

– E un răspuns bun. Își face griji pentru tine?

– Nu-i place când se trage după mine, zice Amy. Și o dată, în Maroc, am fost atacată cu o sabie, iar el a plâns.

– Tu ai plâns?

– N-am mai plâns de la doișpe ani, răspunde Amy. Am învățat să n-o fac.

– Sună sănătos, observă Rosie. Pot să te fac personaj într-o carte? Unu șaptezeci, blondă, nu plânge niciodată, omoară tipi răi?

– Nu, zice Amy. Nu-mi place publicitatea.

– Promit să nu spun nimic despre urechile tale.

Amy și socrul ei încearcă să vorbească în fiecare zi. N-au discutat niciodată despre asta – pur și simplu a devenit un obicei important pentru amândoi. În fine, e un obicei important pentru Amy și ea speră că e important și pentru Steve. Câteodată mai ratează o zi. De exemplu, Amy a trebuit să rămână complet tăcută douăsprezece ore în conducta aceea pentru petrol din cauza unei echipe de asasini, așa că în ziua aceea a trebuit să se mulțumească cu mesaje scrise. Steve înțelege. Serviciul e serviciu.

– Poți să alegi ce porți? întrebă Rosie. Sau aveți o uniformă?

Amy se uită la pantalonii ei militari și tricoul decolorat de la Under Armour.

– Eu aleg.

Rosie ridică întrebător o sprânceană.

– Mă rog, nimeni nu-i perfect.

Lui Amy nu-i place să lase prea mult timp între apeluri, pentru că nu se știe niciodată dacă Steve mănâncă, dacă are grijă de el. În opinia ei, e illogic să mănânci prost.

Probabil ar trebui să-l sune și pe soțul ei, dar pentru Adam își face mai puține griji. Și, în plus, despre ce să vorbească?

– Când ai venit, spune Rosie, în partea de sus a genții aveai un exemplar din *Moartea apasă pe trăgaci*. Răsfoită până pe la jumătate.

Amy dă aprobator din cap. A prins-o.

– Deci chiar ai citit o carte de-a mea? Parcă ai spus că nu.

– Documentare despre client.

– Vrăjeală, spune Rosie. Îți place?

– Nu aveam ce altceva să citesc.

– Bineînțeles că-ți place, îmi dau seama. Ai citit partea unde îl împușcă pe tipul din avion.

– E o parte bună, zice Amy.

– Da, e o parte bună, confirmă Rosie dând din cap. Un pilot cu care eram pe atunci m-a lăsat să trag cu pistolul în avionul lui pentru documentare. Tu ai făcut așa ceva vreodată?

– Să trag cu pistolul în avion? Nu, minte Amy.

– Nu prea se întâmplă nimic, zice Rosie. Au trebuit să înlocuiască pielea de vițel de pe o canapea, dar atât.

– Dacă ar fi străpuns fuselajul, cabina s-ar fi depresurizat și ați fi putut muri cu toții, observă Amy.

Amy a sărit o dată cu parașuta dintr-un avion după exact un astfel de incident. Și-a petrecut următoarele cinci zile evitând forțele rebelilor din Burkina Faso. Până la urmă, a fost foarte amuzant. Amy e de părere că adrenalina e bună pentru suflet și foarte bună pentru piele. Câteodată urmărește tutoriale despre îngrijirea pielii pe Instagram, dar niciunul n-o să-ți ajute pielea cum o s-o ajute să se tragă asupra ta și apoi să sari cu parașuta din avion. Poate ar trebui să facă și ea clipuri video. Din nou se pomenește gândind, așa că se oprește.

– Atunci am avut noroc că nu l-a străpuns, comentează Rosie și dă peste cap lichidul vâcos din pahar. Încep să mă mănâncă tălpile, Amy. Nu putem merge undeva pe continent? Să bem ceva? Să facem puțin scandal?

Problemele lui Rosie începuseră când inclusese în cel mai recent roman al ei, *Morți & diamante*, un personaj inspirat foarte limpede dintr-un oligarh rus al industriei chimice pe nume Vasili Karpin. Lui Vasili, se pare, îi lipsește simțul umorului pe care în mod normal l-ai asocia cu miliardarii din industria chimică și, după un glonț livrat în prin poștă și o tentativă de răpire eșuată la o lansare de carte din Nashville, Rosie chemase în ajutor profesioniștii și acum era consemnată la domiciliu pentru viitorul previzibil.

Oamenii vorbesc între ei. Jeff Nolan, șeful lui Amy, i-a contactat pe câțiva dintre colegii lui Vasili de la Londra. Discuțiile sunt în curs. Vasili va fi convins să renunțe la vendeta asta cât de curând. Maximum Impact Solutions are clienți care i-ar putea face câteva servicii. Se va ajunge la o înțelegere, Vasili va fi împăcat, iar Rosie va fi liberă să-și vadă iarăși de treabă. Dacă nu, Amy va fi pregătită.

Până atunci, Amy și Rosie sunt blocate pe insula aceasta idilică, alături de bucătarul lor instruit la repezeală. Lui Amy cu siguranță i-ar prinde bine câteva zile aici, probabil are nevoie de odihnă, dacă e să fie sinceră, dar în curând va trebui să se pună din nou în mișcare. Nimeni n-o s-o ucidă pe Rosie D'Antonio, așa că Amy este, în esență, doar o bonă foarte scumpă. Și ce e distractiv în situația asta pentru vreuna dintre ele?

– Deocamdată nu mergem nicăieri, spune Amy. Ai putea fi ucisă.

Rosie își dă ochii peste cap și își mai rulează un joint.

– Of, Amy, aș prefera să fiu ucisă decât să fiu *plictisită*.

Iar în privința asta, Amy Wheeler, care în copilărie și-a petrecut atâta timp încercând să fie cât mai tăcută și mai neînsemnată, tinde să-i dea dreptate.

3

– Motan, portocaliu, inabordabil. Chiar țâfnos, afurisitul. Mason's Lane. Am încercat să stabilesc contactul, dar am fost refuzat categoric. Ora 3:58 dimineța.

Steve își pune reportofonul înapoi în buzunar. Aude cum motanul portocaliu se cațără cu dibăcie pe un gard din spate. Nu i se întâmplă des să vadă un motan necunoscut în timpul plimbării. Aproape cu siguranță nu înseamnă nimic, dar, la drept vorbind, aproape totul nu înseamnă nimic, nu-i așa? Și totuși se dovedește că unele lucruri înseamnă ceva. Odată a prins un hoț înarmat datorită unui ambalaj de Twix dintr-un furnal. Rareori cunoști semnificația lucrurilor la momentul respectiv și nu te costă nimic să le notezi.

Steve o ia la stânga la capătul High Street și vede cum se întinde strada la picioarele lui ca o panglică cenușie desfășurată de pe mosor în lumina palidă ca un bec slab a lunii.

Dacă ați vizita Axley – și ar fi bine să o faceți, o să vă placă – v-ați putea spune că ați găsit satul englezesc desăvârșit. O stradă principală ușor în pantă, care face o mică buclă în partea de jos, unde atinge malul iazului. Există două cârciumi, Maimuța de tinichea și Carafa, identice pentru turiști, dar mustind de diferențe subtile și importante pentru localnici. De exemplu, una dintre ele arborează steagul Marii Britanii, cealaltă steagul Ucrainei. Există o măcelărie și o brutărie. Nu au lumânărar, dar veți găsi un mic magazin de suveniruri unde se vând lumânări parfumate și semne de carte. Copertine în dungi, biciclete sprijinite de fațadele

magazinelor, reclame scrise cu creta care promit ceaiuri cu frișcă, ghicit în cărți sau delicatese pentru câini. În vârful satului e o biserică, iar la poalele lui e o casă mică de pariuri; alegeți voi ce preferați. Odinioară, Steve le frecventa deopotrivă, dar acum nu mai trece pe la niciuna.

...Și peste tot împrejur e New Forest. Pădurea e stăpâna locului acestuia. Satul în sine doar a găsit o mică porțiune liberă și s-a cuibărit acolo. În pădure sunt poteci și trasee amenajate, ciripitul și zumzetul animalelor sălbatice, rucsacurile și hainele de ploaie ale turiștilor. Câteodată poneii sălbatici din New Forest rătăcesc până pe strada principală unde li se acordă respectul cuvenit. Pădurea a fost a lor cu mult înainte să fie a oamenilor și va rămâne a lor multă vreme de-acum înainte. Axley are statutul unui refugiat printre copaci, încovrigat într-o coajă de nucă.

Când Steve s-a mutat aici – să fi fost acum doisprezece ani? Ceva de genul ăsta, Debbie își amintește precis, probabil chiar cincisprezece ani, la cum zboară timpul –, satul n-a reușit să-l vrăjească. Steve nu s-a lăsat tras pe sfoară de nalbele din grădini, de briose și de salaturile voioase de „bună dimineța”. Steve vedea secrete în spatele fiecărei uși în culori pastel, vedea cadavre pe fiecare alee dosnică, iar de fiecare dată când clopotul bisericii bătea ora exactă, Steve auzea dangătele morții.

O pungă goală de chipsuri a fost purtată de vânt într-un gard viu. Steve o recuperează și o pune într-un coș de gunoi. Monster Munch. La magazinul din sat nu țin Monster Munch, deci pesemne e a unui turist.

Nu, Steve refuzase să se lase păcălit de Axley. Douăzeci și cinci de ani de muncă în poliție îl învățaseră să gândească ce e mai rău despre oricine și orice. Dacă te aștepti mereu la ce-i mai rău, o să fii întotdeauna pregătit. Niciodată să nu lași ceva sau pe cineva să te ia prin surprindere.

Ironic, dat fiind ce s-a întâmplat la scurtă vreme după aceea.